

Hvad ser du?

Bønnevagten for Danmark har været i mange år og er nu under en fornyelse. Vort folk er i en dyb moralsk og åndelig fornedrelse, og kristenheden er også i nød. Det sørgelige er, at hverken vort folk eller kristenheden erkender, at de befinder sig i en yderst alvorlig situation, og at omvendelse er den eneste vej ud af den. Man spørger sig selv, om syv onde ånder er vendt tilbage til det tomme hus – eller rettere: man spørger Herren derom.

*

På *Nyborg Strand* oplevede jeg forbønnens betydning på så herlig en måde, at jeg samtidig blev beskæmmet. Jeg havde været temmelig ængstelig for, hvordan stævnet skulle forløbe – om der overhovedet ville komme så mange deltagere, at man kunne kalde det et stævne – om der også ville komme unge deltagere – og da jeg så deltagerlisten et par uger før stævnet, havde der aldrig ved noget tidligere stævne meldt sig så få.

Men da stævnet begyndte, så det anderledes ud, og som dagene skred frem, var det, som om det ene svar på bøn afløste det andet. Dette vil jeg ikke gå i enkeltheder med, thi hellige erfaringer skal ikke trækkes for meget frem.

Jeg måtte atter og atter takke min Gud for hans usigelige nåde og barmhjertighed og følte, at disse erfaringer bidrog til, at vi også kan regne med en fornyelse af bønnevagten for Danmark.

Mange havde før stævnet forstået, at jeg var bekymret for det, og mange havde bedt for det. Vi fik således lov til at bede og til at modtage.

*

Lørdag eftermiddag talte vor broder *Leif Sig Jensen* på en stille, beskeden måde om bønnevagten og skabte dermed fornyet lyst og tro til at være med og til at holde ud.

Deltagerne i bønnevagten har hidtil forpligtet sig til at sætte en bestemt time til side til bøn en gang hver måned. Der er formentlig mange, der fortsat vil gøre det; men vi har i længere tid følt, at vi ikke skal opretholde denne forpligtelse for at være med. Vi tror, at deltagerne søger Herrens ansigt og lader sig lede af Guds Ånd.

Leif Sig Jensen lagde ikke skjul på, at selv en bønnens mand som profeten *Elias*

kom i nærheden af en depression, og at vi ikke kan regne med, at ikke også vi får med mørket at gøre i vor bøn og forbøn. Men det allerdybeste er alligevel *glæden* – glæden over at måtte bede, og glæden over at blive hørt.

Elias mente, han var den eneste, der ikke bøjede knæ for Baal, men Herren lod ham forstå, at der var syv tusinde, som heller ikke gjorde det. Der var altså et fællesskab i troen og lydigheden, som Elias ikke vidste noget om.

Noget tilsvarende gælder i dag for vort lands vedkommende. I bønnevagten søger vi at omslutte dem alle, kendte som ukendte, med vor forbøn og taksigelse. Således får vi lov til at tjene den egentlige kirke, som hverken er folkekirken eller nogen af frikirkerne, men de helliges fællesskab.

*

Jeg håber, at du, der læser dette, får lyst og tro til at være med i *Bønnevagten for Danmark*. Hvis du ikke allerede er med, send da dit navn og din adresse til *Leif Sig Jensen*.

Han og jeg udsender da med mellemrum et såkaldt *bønnebrev* til samtlige deltagere. Men alt det praktiske arbejde i forbindelse hermed har han nu påtaget sig.

*

Jeg behøver ikke at gå i enkeltheder, når vi taler om vort arme folks moralske og menneskelige forfald og fornedrelse. Jeg deltog i begyndelsen af juli i et stævne ved *Borrevejle* og bed mærke i, at lederen omtalte tilstanden som *sodomitisk*.

Man fristes til at give op. Kan vi synke dybere som nation? Er der overhovedet noget håb? Skamløsheden har sejret.

Ja – men der er syv tusinde, som ikke har bøjet sig for Baal – og de kan bede!

*

Lønkammeret og *fællesbønnen* er måske vore allermægtigste våben i den åndelige kamp her i endens tid.

Fællesbøn er mulig, fordi Helligånden er bønnens Ånd. Men bedemøder må vi oplæres og opdrages til. De går aldrig af sig selv, og de kan mislykkes. Det kan gå for tungt – det kan også ske, at nogen giver sig til at prædike i sin bøn i stedet for at bede – vore kødelige svagheder giver

sig nemt udslag under et bedemøde – men det bør ikke afholde os fra at samles til fællesbøn og holde ud dermed.

*

Måtte Gud forny os alle i den skjulte tjeneste – i glæden og taknemmeligheden – i kærligheden til de ufrelste – i at sætte de vigtigere ting forud for de mindre vigtige – ja, må Gud hjælpe mig og enhver af os til at rette de vaklende knæ og styrke de slappe hænder – må han bevare os alle fra at resignere!

*

I juli skrev jeg et *Tilbageblik* og kom da ind på *anstrengelsens* plads i kristenlivet. På *Nyborg Strand* stod jeg ansigt til ansigt med mange, der havde anstrengt sig for at være med – og jeg måtte takke Gud for dem. Der var nogle gamle, der kun var med, fordi de ville være med trods deres skrøbelighed og høje alder og havde sat alt ind derpå. Der var familier, der kom langvejsfra og var rede til at betale rejseomkostninger og ophold på hotellet – og det beløber sig til ikke så lidt for en hel families vedkommende.

Det gjorde indtryk på mig – det fremkaldte taknemmelighed – og det gav mig anledning til yderligere at tænke over anstrengelsens plads i vort liv som Guds børn.

Vi må alle være rede til at tjene – men vor tjeneste må ikke være en forkælelse af dem, vi betjener. Vi må ikke fritage nogen fra de anstrengelser, der hører med i løbet mod målet, i kampen for sejrprisen.

*

I al regelmæssig mødevirksomhed er faren for forkælelse til stede. Man behøver ikke at sætte så meget ind på at komme, thi man kan jo altid komme næste gang – eller næste gang igen.

Ordet om korset giver man en relativ betydning. Der er så meget andet, der er vigtigere eller lige så vigtigt.

Vi må bede om nåde og fasthed til at undgå en sådan nivellering af det guddommelige ord – og af tjenestens indhold.

*

Der ligger en rig løn i enhver evangelisk anstrengelse. Glæden ved at overvinde sig

selv og sine tilbøjeligheder er stor. Glæden ved at kunne mere, end man regnede med, er befriende. Glæden ved at glæde andre er allerstørst.

Men der ligger ikke nogen fortjeneste i at anstrenge sig, og vore anstrengelser forpligter ikke Gud til at vise os barmhjertighed (Rom. 9,16). Evangeliske anstrengelser er kærlighedens indsats (1. Tess. 2, 17).

*

Der er en afgørende forskel imellem *evangelisk tjeneste* og *menneskelig service*. Den sidste går ud på i et og alt at tilfredsstille menneskets ønsker og forventninger. Den første går ud på at tjene mennesket ved at bringe det ind under Guds vilje.

Pas på, at du ikke anbringer Gud i servicebranchen! Vel kom Jesus ikke for at lade sig tjene, men for at tjene – men han imødekom ikke menneskenes ønsker, thi han gjorde kun Faderens vilje.

Service er en forkælelse af mennesket. Tjeneste fører til dets forvandling i bund og grund.

*

Vort første spørgsmål bør aldrig være: »Hvad vil menneskene gerne have?« men: »Hvad er din vilje, hellige Fader?«

Det første spørgsmål dominerer servicebranchen; det andet dominerer tjenesten for Gud iblandt mennesker.

Hvis kristenheden havde opretholdt den afgørende forskel imellem tjeneste og service, havde den bevaret sig fra forfladigelserne og forførelserne.

»Hvad vil de unge gerne have?« Det synes at være blevet det spørgsmål, der går forud for alt andet. Derfor har mange menigheder nu et så ringe kendskab til korsets ord, at de står vidt åbne for forførelserne.

*

Lad os imidlertid betragte nogle af de krav, der stilles til dem, der arbejder i *service-sektoren*. Lad os samtidig overveje, om der i tjenesten for Gud iblandt mennesker stilles mindre krav.

Enhver i servicebranchen skal være høflig, imødekommende og samtidig beskeden. Han/hun må med andre ord virke velopdragen. De må bære et præg af respekt (lad os sige *ærbødighed*) for dem,

de betjener. De må ikke være brovtende, selvsikre og dominerende.

Jeg gik for nogle år siden engang sammen med min søn ind i en restauration (tilhørende en af de kendte restaurationskæder) og lagde mærke til, at betjeningen sagde *du* til min søn, men *De* til mig. Jeg fik senere at vide, at det var de oplært til. Man tog altså hensyn til den ældre generation, der ikke er vant til du-tiltale-formen. Det er kun en lille ting – men små ting kan betyde meget – og dem er man altså opmærksom på i servicebranchen!

De var alle ordentligt klædt på. I service-sektoren lader man ikke de ansatte se ud, som de nu har lyst til. De repræsenterer en virksomhed, og det første indtryk, de udvirker på kunderne, kan være afgørende for hele virksomheden.

Service er en ydelse, der skabes, idet den leveres. Ingen, der arbejder i service-sektoren, kan derfor tillade sig at være uoplagt, i dårligt humør, sjusket påklædt eller søvni, thi det vil straks præge service-ydelsen og virke frastødende.

Service er helt afhængig af den person, der yder den. Det har danskerne ikke lært endnu. Der er alt for mange, der tygger tygge-gummi, når de i en bank eller et hotel skal yde deres service – der er alt for mange, der ikke er tilstrækkeligt velopdragne – alt for mange, der ser så sjuskede ud, at de støder folk fra sig – o.s.v., o.s.v. Det skyldes i høj grad, at skolerne ikke lægger vægt på velopdragenhed, og at mange forældre blot lader stå til.

Men i *menighederne* er det naturligvis langt bedre?!

Der taler man jo om *tjeneste for den levende Gud, den hellige og ophøjede Herre og Frelser!*

Men ak, se på ungdomskorene, hvis du kan holde det ud!

Jeg vil imidlertid ikke gå i enkeltheder – og jeg vil ikke skabe farisæere. Jeg vil blot pege på, at den dybe glæde ikke opnås, når vi giver efter for tidsånden, men når vi siger Nej til den og spørger Gud om, hvad der er Hans hellige vilje.

*

Helligånden udslukker ikke glæden, men uddyber den. Vor Herre Jesus har talt til os, for at hans glæde skal være i os, og vor glæde kan blive fuldkommen (Johs. 15,11). Den fuldkomne glæde er en glæde, der består for Ham. Enhver glæde, der ikke gør det, er ikke fuldkommen. Glæder på bekostning af helligheden opbygger

ikke menigheden. I anstrengelserne for at gøre fyldest i tjenesten gemmes dybe glæder.

*

Medens disse linier skrives, *bjerges høsten over hele landet*. Alt tyder på en høst over gennemsnittet.

Hvor må vi dog takke Gud for vore gode kår! Og hvor må vi dog bede om, at Guds godhed leder mangfoldige danskere til omvendelse!

Er bønnen også en anstrengelse? Den kan være det – og når den er det, fristes vi til at give op. Vi synes ikke, vi har forbindelse med Gud, når vi beder. Vi kan ikke samle tankerne.

Da kan *Fader vor* være en stor hjælp. At bede den højt kan løfte sjælen op over spredtheden.

Det kan i det hele taget være en hjælp at bede lydeligt, selvom man er alene i sit lønkammer.

Det kan være en hjælp at stå op i stedet for at knæle.

Det kan være en hjælp at skrive sin bøn ned.

Det kan være en hjælp at læse en af Salmerne i Det gamle Testamente og bede ud fra den.

Det kan være en hjælp at tænke på den fattige enke og den uretfærdige dommer (Luk. 18).

Det er næsten altid en hjælp at være to om at bede – men det er jo ikke altid muligt.

Mange af Salmerne er mere lovprisning og taksigelse end bøn – at følge dette eksempel kan være en stor hjælp.

Når jeg beder for Danmark, har det ofte været en hjælp at læse, hvordan *Daniel* bad for sit folk (Daniel 9).

Hvis du fører en bønneliste, læg da mærke til alle de svar på bøn, du har modtaget.

Hvis du er nybegynder i bønnens tjeneste, vil du måske opleve, at enhver begyndelse kan være svær. Det gør ikke noget. Det må hellere være svært end alt for let.

Du kender formentlig adskillige, der er i nød. Glem dem ikke i din bøn!

Vent ikke med at holde ud i bønnen, indtil du tvinges dertil.

Det er ufatteligt stort, at vi får lov til altid at bede til Gud, den Almægtige, og at Han lytter til vor bøn!

*